

Lätsä inhosi lempinimeään. Hän ei muistanut kuka sen keksi, mutta se ärsytti kuitenkin. Lätsä vihasi likaisia vaatteitaan ja keittiön pöydälle jäänyttä puoliksi syötyä grillipannua. Mahdollisesti hän inhoaisi myös uutta pomoaan Anne Smithiä, jonka hän oli jo muutaman kerran tavannut, eikä pitänyt naisesta ollenkaan. Lätsä ei tiennyt miksi Annella oli ulkomaalainen sukunimi. Anne vaikutti, ainakin Lätsän mielestä, ihan suomalaiselta naiselta. Hänellä oli vaaleat ja pitkät hiukset, ihan kuin hän olisi se nainen puuropaketin kyljestä. Anne Smith oli ärsyttävän iloinen ja urheilullisen pirteä, Lätsä vihasi sitä. Lätsä istui Anne Smithin toimistossa Dynamohalleilla. Anne Smithin pöydällä oli kaksi kuvaa lapsista. Ärsyttävää. Anne Smith kirjoitti tietokoneellaan jotain ja vilkuili välillä Lätsää. Anne varmasti tarkasti Lätsän tietoja ja näki inhottavia yksityiskohtia menneisyydestä. Hänen tilillä oli ainakin kaksi aseellista ryöstöä ja väkivaltarikoksia pikkutunneilla grillijonossa. Ne asiat olivat vaikeuttaneet työnsaantia yllättävän paljon. Lätsä olikin joutunut ottamaan minkä tahansa työn vastaan. Siksi hän oli tänäänkin Dynamohalleilla, eikä tiennyt yhtään millaiseen työhön häntä oltiin palkkaamassa. – No niin. Jaakko Läntinen eikö niin? Anne Smith lopetti kirjoittamisen ja katsoi Lätsää suoraan silmiin. – Jep. – Kerrottiinko sinulle työnkuvasta mitenkään? – No ei, Lätsä käänsi katseensa Anne Smithin pistävistä silmistä pois. Lätsä katsoi ikkunasta pihalle. Pihaan tuli valkoinen pakettiauto, josta kaksi mustapukuista miestä kantoivat ulos oranssin värisen arkkupakastimen. – Tarvitsemme projektiin yhden henkilön lisää ja te voisitte mahdollisesti olla juuri oikea. – Ai minä vai? Lätsä naurahti. – Mitä sanotte? – No mitä minä nyt sanon? – Projektin nimi on Freestyler. – Just, Lätsä hymyili. – Teitä odotetaan hallissa kuusisataakuusikymmentäviisi, voitte ilmoittautua sinne, Anne osoitti sormellaan ovea. – Voi paska, Lätsä sanoi. – No? – Pirun naapurissa. Lätsä löysi helposti hallin kuusisataakuusikymmentäviisi. Rakennus ei ollut kovin suuri ja se sisälsi ilmeisesti vain muutaman vastaavanlaisen hallin. Halli oli pieni, ehkä noin kuusikymmentä neliötä. Hallin keskellä oli tuo oranssi pakastin ja kaksi mustapukuista miestä olivat sen kimpussa. He lopettivat hommansa hetki, kun näkivät Lätsän. Miehet tulivat tervehtimään. Lätsä vihasi tärkeileviä miehiä. Nähtyään hallin ja pakastimen, Lätsällä ei ollut yhtään tajua, mikä hänen työnkuvansa mahtoi olla. Ilmeisesti se liittyi jotenkin pakastamiseen. Mitä pakastamista Dynamohalleilla voisi olla? Oikeastaan Lätsä ei tiennyt ollenkaan, mitä halleilla tehtiin. Minkäänlaista tuotantoa ei näyttänyt olevat. Hallissa oli ainoastaan tuo oranssi pakastin, joka kaikella järjellä, ei välttämättä ollut edes pakastin. Lätsä ei ollut milloinkaan nähnyt oranssia arkkupakastinta. Ei sellaista ollut olemassa. – Päivää. Hyvä kun saavuit, olen Julius Smith. Tässä kollegani Risto Mäki, Juliuksen käden puristus oli vahva ja jämäkkä, vaikka mies oli muuten laiha. Hänellä oli mustasankaiset pyöreät silmälasit ja taakse kammattu musta ja siisti tukka. Hän saattoi sukunimestä päätellen olla Anne Smithin mies tai sitten sukunimet olivat vain sattumaa, niin kuin elämä monesti oli. Lätsä ei viitsinyt kysyä, oliko Julius Anne Smithin mies, koska se ei oikeastaan kiinnostanut ollenkaan. – Tänään on se päivä, Risto Mäki levitti käsiään, heti sen jälkeen kun kätteli Lätsää. – On todella hienoa olla mukana tässä. – Okei? Lätsä hieman hämmentyi miesten lapsenomaisesta innostuneisuudesta. – Mukava saada sinut Freestyler projektiin, Julius ohjasi huomaamattomasti Lätsää lähemmäksi oranssia arkkupakastinta. – Mikä tämä projekti oikeastaan on? – Juuri niin, Risto Mäki riensi oranssin pakastimen luokse ja taputti sitä. – Tämä on kapseli. – Ai. Mä luulin sitä pakastimeksi. – Pakastin? Risto Mäki katsoi Juliusta. – Anna olla, Julius tuhahti. Ilmeisesti Lätsä teki itsestään pellen heti alussa. – Tämä on siis kapseli, Risto avasi kapseli kannen. – Ainoa maailmassa. Lätsä katsoi sisälle kapseliin. Risto oli oikeassa. Sitä todellakin pystyi nimittämään kapseliksi. Kapselin sisällä oli pehmustettu tuoli, sekä kapselin seinässä oli pieni kuvaruutu ja muutama nappi. Lätsä vihasi epävarmoja tilanteita ja tämä kapseli todella oli sellainen. – Mikä se mun

homma sitten on? Lätsä kysyi. – Sinä menet kapseliin? Risto osoitti kapselissa olevaa punaista penkkiä. – Jotenkin arvasin, mitä sen jälkeen? Miehet katselivat toisiaan. – Ehkä on parempi, ettet tässä vaiheessa tiedä sen enempää, Julius sanoi. – Okei, Lätsä hyppäisi kapseliin. Sisällä oleva tuoli oli yllättävän mukava ja pehmainen. Kapselissa haisi tuoreelle muoville, sen kaikki pinnat olivat kiiltävä ja puhtaat. – Me suljemme kannen ja sen jälkeen sinä painat kapselin seinään syttyvää punaista valoa. Odotat hetken ja kansi avautuu. Takaisin pääset vihreällä napilla. – Siis miten niin takaisin? – Hyvää matkaa, Risto Mäki sulki kapselin kannen ja sen seinään syttyi vihreä ja punainen valo. Lätsä painoi punaista nappia. Kansi avautui. Se avautui melkein heti, kun Risto Mäki sulki sen. Sen ajan, kun kansi oli kiinni, Lätsä ei kuullut mitään, eikä nähnyt mitään. Ainoastaan kapselin seinässä olevat napit loistivat punaisena ja vihreänä. Lätsä tunsu itsensä huonovointiseksi ja oksensi heti, kun nousi pois kapselista. Julius Smith ja Risto Mäki olivat kadonneet ja hallin valot sammuneet. Ainoa valo, joka tuli halliin oli luonnon valo. Katossa oli iso reikä. Hallin lattialla oli rakennusmateriaalia ja rikkinäisiä sähköjohtoja, jotka sätkivät ja sihisivät kuin käärmeet. Katosta pystyi näkemään taivaan, se oli valkoinen. Se oli oudon utuinen ja tuntui kuin jokin pistävä haju leijailisi reiästä halliin. Lätsä vihasi sitä. Halli oli vetoisa ja kylmä. Oikeastaan voisi sanoa, että siellä oli kolkkoa ja yksinäistä, mutta Lätsä ei ollut niin tunteellinen. Hänelle riitti, että hän vihasi tällaisia tilanteita. Lätsä hoiperteli pois hallista. Lätsä käveli Anne Smithin huoneen ohi. Huoneesta pursusi pihalle kaikenmaailman paperia, laudan palasta ja nitojaa. Ovi oli revitty irti ja paiskattu pitkin lattiaa. Kaikki hänen uudet toimistokalusteet olivat rikottu kirveellä ja liekinheittimellä. Kattolamppu säräsi ärsyttävästi ja piti surisevaa ääntä aina silloin kuin vilkutti valoa. Anne Smithiä ei näkynyt missään. Hän tuskin olisi kovin hyvillään siitä, että hieno huone oli tuhottu näin pahasti. Lätsää ärsytti. Hän ei tiennyt yhtään mitä pitäisi nyt tehdä. Paikalla ei ollut ketään, Lätsä päätti lähteä kotiin. Voisi kuitenkin käydä kaupungilla kahvilla ensi. Ulkona haisi tuo pistävä lemu, joka leijaili jo revitystä katosta halliin numero kuusisataakuusikymmentäviisi. Lätsä ei ollut milloinkaan aikaisemmin haistanut vastaavaa hajua, siinä yhdistyi jotenkin ammoniakki, liima ja valkosipuli. Se tuntui kurkussa asti ja sitä oli vaikea hengittää ja nielaiseminen sattui. Lätsällä oli jo valmiiksi huono olo, eikä hän tiennyt kuinka paljon paha haju sitä lisäsi. Kauanko hän kestäisi huonoa oloa, ennen kuin pyörtyisi? Hän vihasi tuota hajua ja huonoa oloa, ihan kuin elämä ei olisi muutenkin niin omituista ja ärsyttävää, ettei sitä aina tahtonut kestää. Lätsän pyörä oli varastettu. Hän vihasi varkaita, mikään ei ikinä saanut olla paikoillaan. Varastettu pyörä se alun perin kyllä oli, mutta se oli Lätsän hallussa jo muutaman vuoden, että se käytännössä oli jo hänen. Pyörätelineessä ei ollut ainoatakaan polkupyörää, vaikka aamulla siinä oli ainakin viisi. Dynamohalleilla oli siis töissä enemmänkin väkeä, kuin Lätsän aamulla tapaamat henkilöt. Jotka eivät varmasti olleet tulleet pyörällä. Korkeintaan Julius Smith, joka näytti innokkaalta urheilijalta, joka voisi tehdä työmatkansa pyörällä ja kertoisi siitä työpaikalla. Anne Smith ei tulisi pyörällä, pyöräily kuitenkin jonkin verran vei pois kauneudesta, kun pyöräilyn jälkeen naama punotti ja hiukset harottivat, tuskin Anne Smith sitä halusi. Olivatko aamulla pyörätelineessä olleet polkupyörät ainoastaan rekvisiittaa Lätsää varten? Lätsä joutui kävelemään kaupunkiin. Sinne oli Dynamohalleilta noin kymmenen kilometriä. Se tuntui pahalta, Lätsä vihasi liikuntaa. Matka oli tylsä. Häntä vastaan ei tullut ainoatakaan autoa. Eikä pyöräilijöitä. Se oli hieman outoa, mutta sama kai tuo. Kaupunkia kohti tie huononi, ihan kuin sitä olisi pommeilla ryytetty. Korkeita kuusia ja mäntyjä oli kaatunut ajotielle. Mitä täällä oli tapahtunut? Lätsä vihasi tätä kaikkea heti alkuun. Ympärillä savusi, Lätsä näki monia omakotitaloja, jotka olivat tullessa, eikä niitä ollut kukaan sammuttamassa. Lätsä ei nähnyt ainoatakaan ihmistä, eikä eläintä. Mitä tämä oli? Jokin helvetin maailmanloppu tai omituinen

uni; oliko Lätsä oikeasti vielä siellä älyttömässä kapselissa? Lätsä saapui lopulta kaupungille. Koko kaupunki oli tuhottu. Suurin osa kerrostaloista ja kauppahalleista olivat romahtaneet. Kaiken peitti paksu usva ja savu. Näky oli niin järkyttävä, ettei Lätsä osannut suhtautua siihen mitenkään. Kaiken lisäksi ilmassa leijui yhä vain voimakkaammin tuo omituinen haju. Se sai olon uniseksi ja hieman ärtyneeksi. Lätsä löysi kahvilan, jossa hän tapasi käydä. Se oli tuhottu. Rakennus oli jotenkin pystyssä, mutta kaikki ikkunat olivat rikki ja kalusteet pitkin katua. Lätsä meni sisälle kahvilaan ja toivoi, että löytäisi edes jonkun ihmisen. Jokin lensi kahvili yli, se oli musta alus. Se oli kolmion muotoinen hävittäjä, Lätsä näki siitä pienen vilauksen rikkinäisestä ikkunasta. Sen ylilennosta kuului voimakas ääni. Se tuntui mahassa asti ja sai Lätsän taas oksentamaan. Se oli kuin ukkosen jyrynä ja se tärisytti talon kärsineitä rakenteita. Sitten alkoi tulitus. Lätsä syöksyi lattialle suojaan, niin kuin siitä jotain apua olisi. Voimakkaan tulituksen ääni muuttui korvissa yhdeksi ainoaksi kovaksi meteliksi. Toinen alus lensi talon yli. Ääni oli yhtä vaikuttava kuin edellinenkin, se tuntui lihaksissa ja luissa. Lätsä vihasi tätä, tästä tulisi pitkä päivä. Hän ei uskaltanut poistua kahvilasta, siitä saisi edes jonkinlaista suojaa. Kauempaa kuului jyrynää ja räjähdyksiä. Alukset ilmeisesti tulittivat pääkadulla olevia rakennuksia. Tulitusta kesti iltaan asti. Pimeään tullen alukset poistuivat ilmatilasta, jäljelle jäi ainoastaan palavia kerrostaloja, jotka valaisivat pimeydessä. Lätsän pää oli sekaisin ja korvissa soi epämukava tinnitus. Lätsää huimasi ja oksetti. Hän katseli pihalle. Siellä ei liikkunut ketään ja oli jokseenkin hiljaista. Hänellä ei ollut muuta mahdollisuutta, kuin palata kapselin luokse ja painaa vihreätä nappia ja toivoa, että saisi jonkinlaisen selvyuden mitä maailmassa oli tapahtunut. Ennen kaikkea, Lätsän piti päästä takaisin kotiin. Hänen oma, tylsä ja yksinkertainen elämä tuntui paljon paremmalta kuin tämä outo paikka minne hän oli joutunut. Lätsä astui pelokkaana ulos toimistosta. Katu oli rauhallinen, vaikkei se näyttänyt enää paljoa kadulta. Kaupunki oli saanut lisää ruhjeita mustien koneiden moukaroinnista. Joka puolella oli pimeätä, ainoastaan tähdet ja tulipalot valaisivat, kun Lätsä kulki rikkinäisiä katuja pitkin. Monessa kohtaan kadussa oli syviä kuoppia, joita oli vaikea kiertää, koska montut olivat niin leveitä. Lasisiruja ja rikkinäisiä huonekaluja oli lentänyt asunnoista kaduille. Lätsä kuuli tinnituksensa läpi, että jossain soi Kissin Heaven's on fire. Ehkä se oli jäänyt päälle, jonkun asunnossa ja soi loputtomasti, niin kauan, kunnes maailmasta loppuisi sähkö. Lätsän piti päästä nopeasti pois, hän kuolisi muuten. Lätsällä oli nälkä, muttei hän tiennyt mistä saisi ruokaa. Hänen oma asuntonsa oli tässä ihan lähellä, mutta tulipaloista päätellen, sekin oli tuhottu. Ainoa toivo oli kapseli. Lätsä näki kadunkulmassa seisovan naisen. Mikä parasta, nainen oli elossa. – Kuka sä olet? Lätsä ei osannut kysyä mitään muuta. – Mun nimi on Amanda. Mitä sä keskellä yötä täällä teet? – Mitä täällä on tapahtunut? – Minne sä olit menossa? Amanda katseli koko ajan valppaana ympärilleen. Hänen silmänsä olivat todella isot järkytyksestä. – Dynamohalleille. – Ai. – Kerro mitä täällä on tapahtunut? Lätsä pyysi jo toistamiseen. – Ne ovat avaruudesta. Ennen kuin televisioyhteydet katkesivat, niin maapallon suurimpia kaupunkeja oli tulitettu samanaikaisesti. Vähitellen myös pienemmät kaupungit saivat saman kohtalon kun muutkin. Mä olen töissä kampaamossa ja me jäätiin sinne suojaan. – Siis onko joka paikka tuhoutunut? – On ja vaikka me löydettäisi piilopaikka, niin me ei eletä kovin kauaa. – Miksei? – Ne ovat pilanneet kaikki vedet jollain myrkyllä. Se on se joka täällä haisee pahalle. – Missä kaikki ihmiset ovat? Lätsä kysyi. – Kuolleet. – Entä ruumiit. – Suurin osa ihmisistä pakeni kaupungista tai hakeutui pommisuojaan, Amanda sanoi. – Palataan kampaamoon. Lätsä seurasi Amanda, joka juoksi todella kovaa vauhtia. Hän pelkäsi henkensä puolesta. Lätsä vihasi sitä tunnetta. Pelko kuului pelkureille, joihin hänkin joutui liittymään. Lätsä halusi joka tapauksessa elää, tämä työ alkoi mennä turhan vakavaksi. Amanda

johdatti Lätsän pieneen parturikampaamoon, joka oli keskellä kaupunkia. Kampaamo oli pimeä, eikä valoja varmasti ollut edes tarkoitukseen laittaa päälle. Paikalla oli Amandan ja Lätsän lisäksi toinenkin nainen. Hän seiso ase ja taskulamppu käsissään kampaamotuolin vieressä. – Mähän sanoin, ettet tuo tänne ketään, nainen sanoi. – Hän on Cat, Amanda esitteli ystävänsä. – Sä olit meillä asiakkaana? Onko sulla aseita? Cat näytti kädessään olevaa Lätsälle. – No eipä taida olla. Mitä Cat tarkoitti, että Lätsä oli asiakkaana parturissa? Lätsän tukan leikkasi aina sama parturi, joka sen oli leikannut lapsesta asti. Lätsä ei viitsinyt kysellä siitä mitään, ilmeisesti Cat sekoitti hänet johonkin toiseen. – Ota tuolta laatikosta ase, Cat osoitti lipastoa, jonka päällä oli hiuslakkaa ja geelipurkkeja. – Ota taskulamppu myös ja panoksia. – Mitä tytöillä oli illaksi tiedossa? Lätsä yritti keventää tunnelmaa ja otti itselleen aseensa lipastosta. – Meidän täytyy siirtyä kampaamosta pois ja koko kaupungista, Amanda sanoi. – Me ei voida jäädä tänne. Ne jalkautuvat yöllä. Päivisin ne tulittavat aluksistaan, mutta yöllä jalkautuvat. – Meillä ei ole tarpeeksi ammuksia, Cat sanoi. – Yhden sellaisen tappamiseen tarvitaan ainakin viisi luotia, vaikka ampuisikin hyvin. Jos tulee huteja niin, voi olla parempi juosta, kun tuhlata ammuksia. Ne eivät osaa juosta kovin hyvin. – Joo. En minäkään, Lätsä naurahti. – Ei tässä ole mitään nauramista, Cat tuli uhkaavasti lähemmäksi Lätsää. – Etkö sä tajuu, kodit on tuhottu. Kaikki on tuhottu, Amanda melkein itki. – Miksi sä olit menossa Dynamohalleille? Oletko sä töissä siellä? – Joo, Lätsä sanoi. – Hyvä on, Cat sanoi. – Meidän on pakko lähteä täältä. Rakennus ei kestä, jos alukset tulittavat vielä huomenna näin pahasti. Onko sulla enempää kavereita? – Ei, Lätsä sanoi. – Niin justiin, Cat katsoi epäilevästi Lätsää. – Mistä sä oikein tulet? – Minun pitäisi palata Dynamohalleille, Lätsä sanoi. – Luulen, että siellä löytyy jopa ratkaisu tähän kaikkeen. – Millainen? Cat kysyi. – Siellä on kapseli. Minun pitää mennä siihen kapseliin, Lätsä sanoi. – Ja mitä sitten? Cat tuli koko ajan lähemmäksi. Lätsä oli varma, että hän löisi pian ihan varmasti, vaikkei mitään syytä siihen olisikaan. – En minä tiedä. Niin minun käskettiin tehdä, Lätsä sanoi. – No hyvä, Cat sanoi. – Luuletko, että siellä olisi meillekin apua. – En tiedä. Voi olla. – Me tullaan sun mukana, Cat sanoi. Lätsä, Cat ja Amanda poistuivat parturikampaamosta. Lätsä vihasi sitä, kun sai kaksi naista riippakiveksi. Lätsä ei todellakaan tiennyt olisiko naisille mitään apua Dynamohalleilta. Ilma oli muuttunut kylmäksi, melkein pakkasen puolelle. Ilmassa leijui niin pieniä lumihutaleita, että ne olivat melkein hilettä vain. Katu näytti autiolta, mutta jostain kuului ääntä, ihan kuin joku kolistelisi roskakoria. Joka paikassa oli pimeää ja hahmottaminen jonkin verran vaikeata. Taskulampun vaatimaton kajo näytti jokseenkin naurettavilta ja pimeys söi valoa niin pahasti, että lampuista oli enemmän haittaa kuin hyötyä. Romahtaneet talot näyttivät julmilta, kun tähtien valo yritti niitä jonkin verran valaista. Ilmassa tuoksui edelleen tuo epämiellyttävä myrky, joka Amandan puheiden mukaan oli pilannut kaikki vedet juoma kelvottomiksi. Cat ja Amanda lähtivät juoksemaan Dynamohallien suuntaan. Sinne oli kymmenisen kilometriä, Lätsä ei ainakaan jaksaisi juosta koko matkaa. Taustalla hetki sitten kuulunut ääni tuli aina vain lähemmäksi. Lätsä tarttui aseeseen, vaikkei pitänyt siitä ollenkaan. Tämä kaikki oli niin outoa, eikä hänellä ollut minkäänlaista käytösmallia yleisen katastrofin varalle. Kävelykadulla seiso kaksi mustapukuista sotilasta. Sotilaat kävelivät kömpelösti ja lähtivät tulemaan Lätsää, Catia ja Amanda kohti. He avasivat tulen. Vihreät luodit viuhuivat ilmassa, ne tuoksuivat sähköltä ja näyttivät puukoilta. Heillä ei ollut muuta suojapaikkaa, kun hypätä vesisuihkualtaaseen, jonka veden pinnalla oli ohkainen jää kerros. Altaassa oli aavistuksen verran kaidetta, jonka suojassa pystyi olemaan, mutta silloin naama oli veden peitossa. – Älkää nielaisko vettä! Cat kaivoi aseensa ja ampui. Lätsäkin ampui, Amanda vilkuili kaiteen yli ja kaivoi aseensa. – Ne tulee lähemmäksi. Ette te osu, Amanda ampui. – Osuma. Lätsä ampui. – Toinenkin, mutta se tulee vain lähemmäksi. Luodit viuhuivat pään yli, Lätsä ei

tohtinut liikkua minnekään. Vaatteet olivat kastuneet läpimäräksi kylmästä vedestä ja niissä oli varmasti hankala liikkua. Ne tuntuivat jäätyvän päälle. – Ampukaa oikean puoleista! Cat huusi. – Saataisi edes toinen maahan! Toinen sotilaista kaatui ja jäi liikkumattomana makaamaan kävelykadulle. – Noustaan ja ammutaan vielä tuo toinen, Cat sanoi. – Nyt! Lätsä, Cat ja Amanda nousivat ylös ja tulittivat mustapukuista sotilasta. Lätsä ampui niin nopeasti, kun pistoolista vain lähti ja hän vaihtoi lippaan lennosta. Siitäkin huolimatta, ettei ollut elämänsä aikana sitä monesti tehnyt. Ainoastaan muutamilla ryöstöreissuilla oli pitänyt ampua varoituslaukauksia tehostaakseen vaatimuksia. Nyt oli kuitenkin tosi kyseessä. Toinenkin mustapukuinen sotilas kaatui maahan. Jäljelle jäi ainoastaan hiljaisuus. – Nyt pitää mennä, Cat oli jo lähdössä juoksemaan. – Minkähän näköisiä he ovat? Lätsä kysyi. Cat ja Amanda katselivat liikkumattomia mustapukuisia sotilaita. – Katsotaan äkkiä, Cat sanoi. – Meillä on kiire. Niitä voi tulla lisää, Amanda sanoi. Lätsä meni edeltä. Hän tarkkaili koko ajan ympärilleen. Mistään ei kuulunut minkäänlaista ääntä. Hän meni hitaasti lähemmäksi sotilasta ja tarttui hänen kypäräänsä, joka peitti kasvot kokonaan. Hän kiskaisi sen pois. Sotilaan pää oli tummanvihreä, hampaat viiden sentin pituiset ja terävät. Nenä oli pieni, silmät suuret ja suipot. Ne räpsähtivät. Sotilas liikahti. Lätsä ei voinut kuin hypätä sivuun. Sotilas nousi maasta ja avasi tulen. Vihreää hohtava luoti osui Amandan mahaan. Cat ampui. Lätsä ampui. Sotilas kaatui uudelleen. Amanda vaikeroi maassa. Cat katsoi Lätsää. – Meidän pitää lähetä? – Entä Amanda? Lätsä osoitti käsillään maassa verta vuotavaa Amandaa, jonka vatsassa oli suuri reikä. – Auttakaa, Amanda suusta vuoti verta ja vatsassa oleva reikä näytti niin pahalta, että oli ihme, että hän oli enää hengissä. – Älkää menkö. – Ei me voida jättää sitä, Lätsä sanoi. – Oletko sinä lääkäri? Cat laittoi aseensa takaisin taskuunsa ja tutki ympäristöä taskulampulla. – En. – En minäkään? Ei me saada pidettyä häntä elossa kuitenkaan. – Silti, Lätsä sanoi. – Älkää jättäkö mua tänne! Amanda huusi. Cat otti jo muutaman askeleen poistuakseen. – Mä kuulen Amandan valituksen loppuelämäni mielessä, Lätsä sanoi. – Se tuskin tulee olemaan pitkä aika, Cat sanoi. Amandan hitaasti hiljentyvän kiljumisen saattamana Lätsä ja Cat poistuivat kävelykadulta. He lähtivät juoksemaan Dynamohalleja kohti. Aamu valkeni. Yö tuntui todella pitkältä. Lätsä ja Cat eivät nähneet ainoatakaan ihmistä, eikä mustapukuista sotilasta matkalla. Silti sotilaita saattoi olla missä vain. He saapuivat Dynamohallien läheisyyteen ja hiljaisuus jatkui edelleen. Kaikkialla tuntui olevan niin tyhjää. Cat ja Lätsä piiloutuivat hetkeksi suuren puskan suojiin ja katselivat Dynamohallien pääovea. Cat ja Lätsä tärisivät kylmästä, märät vaatteet olivat melkein jäätyneet päälle. He odottivat hetken, että olisi varmasti turvallista mennä sisälle, suoraan halli numero kuusisataakuusikymmentä viisi – Mitä noissa Dynamohalleissa tehdään? Cat tärisi kylmästä niin pahasti, että hänen äänensä värisi, eikä puheesta meinannut saada selvää. – En minä tiedä, Lätsä sanoi. – Etkö sä ollut töissä siellä? – Joo. Tänään aloittanut, en mä tiedä yhtään mitä siellä tehdään. – Aha. Lätsä tiesi ainoastaan sen, etteivät he voisi jäädä kovin kauaksi puskaan jäätymään. Heidän piti olla liikkeessä. Lätsä vihasi kylmyyttä. – Pakko lähteä, Lätsä sanoi. – Ei täällä varmaan ketään ole. Dynamohallien pääovi oli auki. Lätsä ei muistanut oliko hän jättänyt sen auki lähtiessään. Takaa kuului ääniä. Kaksi sotilasta oli kauempana tulossa suoraan pääovelle ja he avasivat tulen heti, kun näkivät Lätsän ja Catin. Cat ampui. Se oli turhaa. Sotilaat olivat niin kaukana, että he olisivat ehtineet juosta kapseliin. Cat ei kuitenkaan tiennyt sitä, vaan ampui lippaansa tyhjäksi pienessä ajassa saavuttamatta sen kummempaa hyötyä. Lätsä ei tosin tiennyt, mitä tapahtuisi, jos Cat ja Lätsä menisivät yhdessä kapseliin. Kapselissa oli ainoastaan yksi istumapaikka. Jos siihen mahtuisi kaksi, siinä olisi varmasti silloin myös kaksi istumapaikkaa. Lätsä ampui myös. Toiseen sotilaaseen osui, mutta hän jatkoi lähestymistä. – Missä se kapseli

on? – Hallissa kuusisataakuusikymmentäviisi. Vihreä luoti osui Catin naamaan, pää lensi ilmaan koivun latvojen korkeudelle. Ruumis mätkähti kolme metriä taaksepäin ja jäi elottomana makaamaan maahan. Lätsä juoksi kapselin luokse luotien viheltäessä hänen ylitse. Lätsä meni sisälle ja veti kannen kiinni. Kapselissa paloi vihreä valo, Lätsä painoi sitä. Kapselin luukku avautui. Kapseli päästi oudon tuhauksen ja siitä tuli valkoista höyryä. Lätsä nousi kapselista, vatsaa väänsi ja hän oksensi heti lattialle. Julius Smith ja Risto Mäki odottivat innokkaina. He molemmat taputtivat käsiään yhteen. Halliin tuli myös Anne Smith – Se kävi hyvin, Julius sanoi. – Mitä tämä oli? Lätsä hengitti niin syvään, että meinasi tukehtua. – Aikakone, Anne Smith sanoi. – Freestyler projekti oli aikamatkustusta. – Sinä olit tulevaisuudessa, Risto Mäki sanoi. – Millaista siellä oli? – Tulevaisuudessa? – Kyllä, Anne Smith sanoi. – Tulevaisuudessa? Kuinka paljon tulevaisuudessa? Risto Mäki tarkisti kapselin mittareita. – Kyllä. Neljä päivää. – Neljä päivää, Lätsä järkyttyi. – Mitä sitten? Julius Smith kysyi. – Mitä sinä näit? Anne Smith kysyi. – Sinä näit jotain, Risto Mäki sanoi. – Ei. Kaikki oli hyvin, Lätsä sanoi. – Voinko lähteä kotiin? Kotimatalla Lätsä kävi parturissa. Cat leikkasi hänen hiuksensa, Lätsä vihasi kampausta.